

ovšem může mítí spoluvinu na poškození po rozumu § 1304 obč. zák., nýbrž dítětem, nedokončivším ještě sedmý rok věku (§ 21 obč. zák.). Dětem ve věku do sedmi let nelze však pro jejich věk, v němž se jejich duševní schopnosti nemohly ještě vyvinouti tak, aby si byly vědomy své vůle a následků svého jednání neb opomenutí, přičítati spoluzavinění na úraze, který utrpěly. Odvolací soud pochybil proto po právní stránce, uznáv na spoluzavinění žalobcovo.

K d o v o l á n í ž a l o v a n é h o. Dovolatel jest toho názoru, že rodiče žalobcovi spoluzavinili škodnou událost tím, že nevykonávali povinný dozor nad žalobcem. Poukazuje-li však dovolatel na spoluvinu rodičů žalobcových, kteří prý opomenuli dozor nad ním, mohla by snad tato spoluvina býti závažnou pro poměr žalovaného k žalobcovým rodičům s hlediska ustanovení §§ 1301 a 1302 obč. zák., nemá však význam pro poměr žalovaného k žalobci v souzeném sporu, an podíl rodičů na poškození nelze určití a žalovaný ručí žalobci za škodu solidárně (§ 1302 obč. zák.). Žalobci přísluší proti žalovanému náhrada celé škody, a není proto, posuzuje-li se věc s tohoto správného právního hlediska, dovolání žalovaného, pokud vytýká, že mělo býti uznáno na spoluzavinění rodičů na žalobcově úraze, oprávněno, a nebylo třeba vejíti na ostatní žalovaným uplatněné dovolací důvody podle čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s.

Čís. 12018.

Nabytím knihovního vlastnictví (třebas na základě rozsudku cestou exekuční) přejímá nabyvatel břemena, váznoucí na nemovitosti.

Pro hypotekární žalobu jest lhostejno, zda žalovaný majitel zavazené nemovitosti jest osobním dlužníkem a zda a jaký postižní nárok by snad měl majitel nemovitosti proti předchozím majitelům téže nemovitosti, kteří jsou osobními dlužníky zažalované pohledávky.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Rv I 1333/31.)

Žalobkyně domáhala se na žalované zaplacení pohledávky ze zá-půjčky, jež byla na domě žalované knihovně zajištěna. O b a n í ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l á c í s o u d z těchto důvodů: Neúplnost řízení spatřuje odvolatelka v tom, že nebyl konstatován obsah exekučních spisů okresního soudu v S., E 679/29, jimiž mělo býti prokázáno, že nenabyla vlastnického práva k domu ve smyslu § 431 obč. zák. cestou smírnou, ve formě smlouvy nebo podobně, nýbrž cestou exekuční. Výtka tato není opodstatněna, ježto okolnost, že žalovaná nenabyla vlastnického práva k zavazené nemovitosti cestou smírnou (smluvní), nýbrž cestou exekuční na základě rozsudku pro uznání ze dne 19. listopadu 1929, nebyla sporná a nebylo tudíž zapotřebí ke zjištění této skutečnosti vyžádati si ještě exekuční spisy. Vzhledem k ustanovení §§ 431, 441 a 443 obč. zák. jest nerozhodno, jakým způsobem nabude se knihovního vlastnictví, zda na základě smlouvy tržové nebo postupní či na základě rozsudku, nýbrž rozhodujícím jest, že žalovaná jest knihovní vlastníci domu, na němž zažalovaná pohle-

dávka jest hypotekárně zjištěna, což bylo knihovním výtahem o tomto domu řádně zjištěno. Nabytím knihovního vlastnictví k domu vstoupila odvolatelka podle ustanovení § 441 obč. zák. v pořádné držení domu a tím okamžikem převzala i podle ustanovení § 443 obč. zák. břemena, na něm váznoucí, zejména zažalovanou pohledávku, v době nabytí domu toho tam již váznoucí v základě dlužního úpisu ze dne 3. května 1929, dne 4. května 1929 vtělenou. Zjištěním této skutečnosti byl procesní soud prost povinnosti pátrati ještě po tom, jakým způsobem odvolatelka vlastnictví k domu nabyla. Rovněž výtku nesprávného právního posouzení věci jest bezdůvodná. Odvolatelka se snaží dokázati, že rozsudek pro uznání č. j. Ck I 86/29-6, jímž smlouva postupní mezi ní a manžely Janem a Kateřinou R-ovými byla prohlášena za neplatnou, působí ex tunc, nikoli ex nunc. Názor ten je lichý, neboť v době podání žaloby o neplatnost postupní smlouvy ze dne 16. dubna 1929, což bylo 16. července 1929, byl dům pohledávkou žalující záložny 60.000 Kč již zatížen. Bylo povinností odvolatelky, by se, než přijala nabídku manželů R-ových, že jí rozsudkem pro uznání dům zpět postoupí, nahlédnutím do pozemkové knihy přesvědčila, jaké dluhy na domě tom váznou, které podle § 443 obč. zák. bude jí převzít. Když tak neučinila, musela dům převzít s těmi břemeny, která na něm v době realizace rozsudku pro uznání již vázla. Má-li odvolatelka za to, že postupem manželů R-ových, neoprávněným zatížením domu zápůjčkou, o niž tu jde, byla poškozena, přísluší jí snad nárok proti jmenovaným manželům. Rovněž lichý jest názor odvolatelčin, že intabulace na základě rozsudku cestou exekuční provedená má jiný právní význam než intabulace, provedená na základě řádné smlouvy postupní nebo trhově, neboť zákon v té příčině nečiní rozdíl. Případ, uvedený ve sbírce n. s. pod čís. 4193, na nějž se žalovaná odvolává, se na souzený spor nehodí, poněvadž stav skutkový, tam řešený, jest podstatně jiný. Soud první stolice tudíž zcela správně použil ustanovení §§ 443 a 447 obč. zák. a důsledkem toho zcela právem odsoudil žalovanou k zaplacení hypotekárně zjištěné pohledávky 60.000 Kč s přísl. pod exekucí na dům.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání opřenému jen o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávněnost. Odvolací soud posoudil věc po stránce právní zcela správně a stačí poukázati na jeho výstižné důvody. Jde o žalobu hypotekární věřitelky o zaplacení pohledávky knihovně vložené pod exekuci na nemovitost, na které zástavní právo pro tuto pohledávku je vloženo. Jest nepochybné, že žalovaná majitelka zavazené nemovitosti není osobní dlužnicí a pro tento spor knihovní věřitelky jest nerozhodno, zda a jaký postižní nárok by snad měla žalovaná majitelka nemovitosti proti předchozím vlastníkům nemovitosti, kteří jsou osobními dlužníky zažalované pohledávky. Rozhodnutí čís. 4193 sb. n. s. jedná o poměru nynějších vlastníků nemovitosti právem zástavním stížené proti předchozím jejím vlastníkům.